

Kun de, som har købt i Tillid til, at Nationalbanken, om jeg saa maa sige, sagde god for dette Foretagende ved at risikere sine egne Penge i det, kan med Rette beklage sig. Men man maa sige, at Køberne af Landmandsbankens Aktier i den Tid har jo væsentlig kun været Landmandsbanken selv eller den nærstaaende Personer.

Det værste er imidlertid ikke Sandhedsfordølgelsen, men den Halvhed, hvorved Reformen blev gennemført. Den højtærede Statsminister har sagt, at det var en Forudsætning, at Ledelsen skulde fjernes, men den blev ikke fjernet — der gik Dag efter Dag, Maaned efter Maaned, Ledelsen blev ikke fjernet —, og at en gennemgribende Reform skulde gennemføres, men der blev ingen gennemgribende Reform gennemført. Og selve Episoden Ernst Meyer viser med forfærdende Tydelighed Halvheden i Historien. Man gennemførte ikke det Program, hvortil Juliskridtet skulde have været Indledning, thi da den nye Mand skulde præsenteres, præsenterer man ham som Harhoffs Efterfølger, og øjeblikkelig skyder Glückstadt op og melder sig som Førstedirektør, uden at Ernst Meyer protesterer. Nej, i Stedet for at gennemføre den Reform, hvortil efter den højtærede Ministers egen Forklaring Juliaktionen kun skulde være en Begyndelse, gjorde man alt, hvad man kunde for at holde Aktiekursen oppe. Herfor ligger der efter min Mening til Grund en fundamental Misforstaaelse, thi man behøver ikke at frygte for *run* paa en Bank, fordi Aktiekursen gaar ned. Den er højst gaaet ned til $70\frac{3}{4}$ eller saa. I 1878 gik Landmandsbankens Aktier ned i $69\frac{3}{4}$, men der kom intet *run* paa Banken. De to Ting har aldeles ikke den Sammenhæng, som man i Nationalbankens Direktion, specielt fra Bankdirektør Ussings Side, frygter for. Han synes at have ganske naive Forestillinger om, hvorledes et *run* opstaar. Hvis man i sin Tid havde fulgt min Anskuelse ved Banklovens Gennemførelse, vilde et *run* overhovedet ikke kunne opstaa; naar man følger det Princip, som engelsk-amerikanske Banker følger, at 20—25 pCt. af Indlaansmidlerne skal blive liggende som Kontanter i Banken, kan den altid modstaa et *run*. Og da den saakaldte Knickerbocker-trust, som var et Pengeinstitut, men ikke nogen egentlig Bank, i 1908 truedes af en Krise, stillede Morgan og Rockefeller meget faa Millioner af deres egen Portemonnæ til dens Raadighed og standsede dermed *run*'et paa en yderst

effektiv Maade; saa snart Folk begynder at se kontante Penge, knitrende Sedler og Guld, bliver de beroliget paa en Maade, som ingen Forsikring om Statsgaranti og Forandring i Bankraad o. s. v. kan staa ved Siden af. Dette viser sig altid, som Tilfældet var her i Danmark ved det saakaldte *run* mod Bikuben i 1873, at være den billigste og simpleste Maade, det ender altid med, at naar Folk har set det i nogle Dage, kommer de ind ad den anden Dør og sætter deres Penge ind igen.

Derfor var der ikke nogen særlig Grund til Ængstelse, fordi Landmandsbankens Aktier sank i Kurs, og det beror altsaa paa en Misforstaaelse af Bankens Forhold, naar Ussing mente det. Men naar man fra den ærede sidste Talers Side og for øvrigt ogsaa fra et Medlem af mit eget Partis Side har bebrejdet Nationalbanken, at den for saa vidt har bidraget til Køb af Landmandsbankaktier paa Københavns Børs, som den har belaaet dem med $\frac{2}{3}$ af deres Kursværdi, saa er dette en Bebrejdelse, som jeg aldeles ikke forstaar. Nationalbankens Direktion kan have tilstrækkeligt at svare til i disse vanskelige Tider; man skal ikke bebrejde den noget, som man ikke med Rette kan bebrejde den. Hvad i al Verden er en Nationalbank, ja, overhovedet en Bank til, naar den ikke skulde lombardere Værdipapirer, hvorledes skulde den kunne tænkes at nægte at lombardere Værdipapirer, hvad enten det nu er en Privatmand eller et Konsortium, som kommer og vil laane? Det er Nationalbankens *métier* at stille Summer til Raadighed i saadanne Tilfælde, naar Banker kommer i forbigaaende Vanskeligheder ved Terminen, som f. Eks. i Juni Termin i indeværende Aar. Det er forkert at bebrejde Nationalbanken dette; det er i Grunden en Misforstaaelse og beror paa en Miskendelse af alt Bankvæsen. Dette med Belaaning af Landmandsbankaktier kan ikke være Genstand for Kritik. Nej, omvendt burde man sige: Det manglede bare, at Nationalbanken, naar man kommer med Papirer, som bliver noteret paa Københavns Børs, og som paa et givet Tidspunkt staar lidt over Pari, naar man f. Eks. kom med Landmandsbankaktier, hvor der foreligger et officielt Regnskab, ifølge hvilket der er afskrevet 25 Mill. Kr., og ifølge hvilket der er givet Udbytte og Tantième, skulde sige: Dem vil vi ikke belaae. Hvorfor i al Verden skulde Nationalbanken ikke belaae dem? Det er jo en ganske normal Bankforretning lige ud ad Landevejen. Og skal man rette